

Pałacik gościnny Branickich

Współrzędne: Szerokość - 53.132479, Długość - 23.166384

Istnieje kilka teorii na temat tego obiektu. Niektóre źródła podają, że był domem koniuszego hetmana (stajnie i wozownia była na miejscu dzisiejszej Biblioteki), inne że był pałacikiem gościnnym, w którym mieszkali jego goście. Jego budowę rozpoczęto w roku 1771, a dokończono około 1776-77. Jest bardzo prawdopodobne, że zgodnie z panującą w ówczesnej Europie modą w zamyśle Hetmana była realizacja poza terenem rezydencji, małego zespołu pałacowego, trochę w postaci willi podmiejskiej, dla żony. Podobnym przykładem jest wersalski Petit Trianon, rozślawniony przez Marię Antoninę, żonę Ludwika XVI. Niestety w roku rozpoczęcia budowy Izabela Branicka została wdową i pałacik po jego ukończeniu stał się mieszkaniem najbardziej zaufanych ludzi jej dworu. Po jej śmierci wielokrotnie zmieniał właścicieli, podobnie jak cała rezydencja.

Po II wojnie światowej zostały z niego tylko wypalone ruiny. Odbudowany w 1950 roku pomieścił najpierw Muzeum Ruchu Rewolucyjnego, a następnie stał się siedzibą Wydziału Architektury Politechniki Białostockiej (1974 r). Okres ten prawie zupełnie pomijany w przewodnikach turystycznych należy chyba do najważniejszych w jego historii, a to za sprawą Profesorów którzy tu uczyli. Wydział został utworzony przez grupę wtedy najwybitniejszych polskich architektów, którzy dostali szansę na stworzenie trochę innej , w jakiś sposób autorskiej szkoły. Uczyli tu profesorowie: Bohdan Urbanowicz, Tadeusz Zieliński, Michał Gutt, Włodzimierz Prochaska, Zbigniew Ihnatowicz, Maciej Gutowski, Konrad Kucza-Kuczyński i wielu innych.

Obecnie w budynku mieści się białostocki Pałac Ślubów.